

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. január 14.
(csütörtök)

Szepesy László

10. BOLDOGOK AZ IGAZSÁGÉRT SZENVEDŐK

Énekek: 154, 390

Alapige: Máté 5,10

„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, hogy Te *„tegnap, ma és örökké ugyanaz”* vagy, és ez számunkra biztos talaj lehet, mert nemcsak a változó hétköznapi életben jelent biztos kapaszkodót számunkra, hanem Igéd is ezen alapszik. Ha Te változnál, akkor az ígéreteid is érvényüket veszíthetnék, és akkor nem tudnánk mihez fordulni, bizonytalanok lennénk, hogy vajon velünk is ugyanolyan kegyelmes és irgalmas leszel-e, mint az Ige korában. De magasztalunk Téged, hogy örökre megáll, hogy Te nem változol. Téged nem befolyásol semmi ebben a világban. Te ugyanaz a kegyelmes és irgalmas Úr vagy, aki az Igében magát kijelentette, akit elődeink – akiket kegyelmesen megkerestél, újjászültél, felfedeztetted velük az evangélium világosságát – megismertek, és ugyanaz vagy számunkra, akárhol is élünk a világon, és majd utódainknak is ugyanaz leszel. Dicsőítünk Téged ezért a szilárdságért, mert ez a változhatatlanság azt is jelenti, hogy Te szilárdan megmaradsz annak, aki vagy, és köszönjük, hogy Te ugyanaz a bűnösöket kereső, megmentő, rajtunk könyörülő Úr vagy, aki a Szentírásban számtalan embert szült újjá, és vezetett el a Téged dicsőítő életre.

Köszönjük, hogy mi is ezt kérhetjük és várhatjuk, akármilyen helyzetben is legyünk, hisz Te látod most is szívünk állapotát. Ahányan Eléd járunk, mindannyian másfélék vagyunk, más és más van a szívünkben: az

10. BOLDOGOK AZ IGAZSÁGÉRT SZENVEDŐK

örömtől kezdve a bánatig, a kétségbeeséstől a bizonytalanságon át a reménységig és a Benned való megnyugvásig, minden. Köszönjük, hogy Te mindannyiunkkal kegyelmes vagy, mindannyiunknak Atyja akarsz lenni, és mindannyiunkhoz akarsz szólni.

Ezt kérjük a ma esti alkalmon is, hogy az Igét úgy szólaltasd meg, hogy az ne csak megszólítson minket, és a szívünkhöz jusson, hanem olyan hitet ébresszen bennünk, amely jó cselekedeteivel dicsőít Téged, bizonytságot tesz Rólad, és másokat Tehozzád való fordulásra bátorít. Így kérjük, hogy áldd meg istentiszteletünket, add, hogy az valóban hadd legyen hitből jövő, Téged dicsőítő és tisztelő alkalom, hogy a Te nevedre dicsőség térjen, mi-ránk pedig áldás.

Kegyelmedben bízva, Szent Fiadra nézve kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Krisztusnak ez a boldogmondása magyarázza és érthetőbbé teszi számunkra a korábbiakat, mivel árnyaltabb képet ad arról, hogy Isten milyen körülmények között formál minket szelídekké, irgalmasokká, tiszta szívűekké (és mindazokká, amikkel találkozunk a boldogmondásokban). Továbbá ez az utolsó boldogmondás arra is rámutat, hogy mindazok, akik Isten szerinti boldogságra törekszenek, biztosra vehetik, hogy ahhoz Isten a szenvedésen és a megpróbáltatásokon keresztül vezeti el őket. Mert ebben a boldogmondásban Krisztus arra az egyszerű, de mégis elevenünkbe vágó tényre mutat rá, hogy mindazok, akik Isten akarata szerint akarnak élni – bibliai kifejezéssel élve, igaz ember módjára az igazság útjain járva –, azok azt fogják tapasztalni, hogy törekvéseiket nem hogy sokan nem fogják támogatni, hanem különböző módokon egyenesen támadni fogják őket. Arról beszélt tehát Jézus Krisztus ott a hegyen a békés és nyugodt körülmények között Őt hallgató tanítványainak, hogy az Ő iskolájába való járásuk, a Tőle való tanulásuk és az Ő követése nem mindig lesz olyan békés, mint ott és akkor, hanem a hétköznapjaik során sokak ellenszenvével kell majd szembesülniük, hiszen többeknek nem fog tetszeni a keresztyének élete, gondolkodása, hite.

Ennek igazságát már az evangéliumok beszámolóiból is láthatjuk. Tudjuk jól, hogy Krisztust és tanítványait hogyan támadták a farizeusok különféle vádaskodásokkal, hogyan próbálták meg rosszindulatúan az embereket szembefordítani Megváltónkkal, vagy hogyan rágalmazták meg Őt különféle dolgokkal (például, hogy megszegi a szombatnapi törvényt, hogy gyógyításai a Sátán erejével történnek, vagy hogy az elődök, ősök hagyományait nem tiszteli, stb.). Az evangéliumokban ez a háborúskodás, Krisztus elleni támadás egyre inkább fokozódik, és végül Krisztus üldözésében, elfogatásában és keresztre feszítésében, majd halálában csúcsosodik ki. Később, az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv beszámol nekünk a keresztyének to-

vábbi történetéről, elénk tárva, hogy Krisztus tanítványaira is hogyan terjed ki fokozatosan ez az üldözés: először csak ellenszenv, majd viták, később pedig fizikai üldözés formájában. Amit tehát Megváltónk ebben a boldogmondásban kijelentett, hogy „*boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért*”, azt a tanítványok, akik ott a hegyen békés, nyugodt körülmények között hallgatták Őt, 1-2 éven belül saját szemükkel látták, hogy Mesterükkel megteszik, néhány évvel később pedig saját bőrükön tapasztalhatták meg.

Látjuk tehát, hogy az Ige mint bizonyítja ennek a boldogmondásnak az igazságát, és mégis azt kell mondanunk, és ezt tapasztaljuk, hogy sokan nem hisznek Krisztusnak ebben a dologban, amiről itt a boldogmondásban beszél. Napjainkban is sok keresztyén vallja, hogy őt semmilyen háborúság nem éri hitéért, békében élheti a mindennapjait. Elismerik ugyan, hogy a világ egyes pontjain üldözik a keresztyéneket, mert a tényeket nem lehet letagadni, de mivel ők ezt saját országukban nem tapasztalják, ezért magukra nem vonatkoztatják ezt a krisztusi ígét. Mivel azonban Urunk ezt a boldogmondást fejt ki a legrészletesebben, hiszen a folytatásban, a fel nem olvasott 11-12. versben is erről beszél (amelyekről majd következő alkalommal szeretnék szólni), tehát mivel ilyen hosszan beszél erről Krisztus, ezért nem mehetünk el csak úgy e mellett az ige mellett, és nem legyinthetünk, hogy minket ez nem érint. Mi állhat e mögött a gondolkodás mögött, ami miatt félreértjük, és magunkra nem vonatkoztatjuk ezt a boldogmondást? Én most csak két dologra szeretnék röviden kitérni.

Az egyik az, hogy gyakran félreértjük a háborúságot szenvedni (vagy az újfordítású Bibliában üldöztetéssel fordított) kifejezést, és leszűkítjük annak jelentését a fizikai üldöztetésre, a börtönbe zárásra vagy esetleg a mártíromságra. És mivel ezeket sokan nem élik át, ezért úgy gondolják, hogy őket nem érinti ez az ige. Ennek az értelmezésnek azonban ellent mond a következő két igevers, amelyekben Krisztus kifejti, hogy mit is ért üldöztetés alatt. Ilyen kifejezéseket használ: „*szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek*”. Látjuk tehát, hogy itt szóbeli üldöztetésről van szó, nem fizikairól. Ebből pedig megérthetjük, hogy Krisztus tágabb értelemben használja ezt a kifejezést úgy, hogy az minden keresztyént érint valamilyen mértékben, akik az igazság szerint igyekeznek élni. (Erről majd később fogok bővebben beszélni.) Tehát azok, akik azért nem vonatkoztatják magukra ezt a boldogmondást, mert úgy gondolják, hogy őket nem üldözik hitükért, gondolják át Krisztusnak ezt a magyarázatát alaposabban.

Másodszor pedig sokan azért nem vonatkoztatják magukra ezt az ígét, mivel ténylegesen nem tapasztalnak semmilyen hátrátételt az életükben hitük miatt. Ebben az esetben azonban érdemes elgondolkozni, hogy vajon nem azért van-e ez így, mert megalkuszunk a világgal, és nem vállaljuk fel a Krisztus szerinti igazságot, életet, és így nem konfrontálódunk a világgal. Olvasuk el János apostol első levelének 3. fejezetét, amelyben az Úr kifejti, hogy

10. BOLDOGOK AZ IGAZSÁGÉRT SZENVEDŐK

természetes dolog, hogy a világ nem fogadja be a hívőket, hiszen a világnak teljesen más a célja, akarata és vágya, a hívők pedig – hangsúlyozza az apostol – nem e világból valók. Az apostol azt írja a 13. versben: „*Ne csodálkozzatok, atyámfiai, ha gyűlöl titeket a világ!*” Ezt ő természetes dolognak veszi. Annak az embernek viszont, aki nem tapasztalja ezt a gyűlöletet semmilyen mértékben, az Ige azt a kérdést teszi fel, hogy miért szeret téged az, aki a világból való? Hogyan lehetséges az, hogy miközben Krisztus a bűn ellen küzd a te életedben, és teáltalad másokéban is, és így a világ fejedelme ellen harcol, te mégsem tapasztalod meg ennek a küzdelemnek a legkisebb rezdülését sem? Nem azért van ez így, mert egyszerre akarsz Istennek és a világnak tetszeni, és így igazából egyiket sem képviseled igazán? Az apostol az említett fejezetben figyelmeztet minket: „*Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal*” (1János 3,18), azaz azt mondja: a Krisztusnak való odaszánásunk ne szavakból álljon, hanem az életünkön keresztül mutatkozzék meg. Természetesen nem azt kell tapasztalnunk, hogy folyamatosan, a nap 24 órájában, minden egyes nap gyaláznak és szidnak minket hitünkért és életmódunkért, de aki semmilyen mértékben nem tapasztalja azt, hogy őt a hitéért valamilyen formában üldözik, az gondolkodjék el a Hegyi Beszéd soron következő 13-14. versein, amelyek szerint a hívők „*a világ világossága*” és a föld sója, „*ha pedig a só megízeltlenül*” – mondja maga Krisztus, és nem én –, „*nem jó azután semmire*”. Akik úgy akarják szolgálni az Urat, hogy közben a világ kedve szerint akarnak élni, és így semmiben sem konfrontálódnak a világgal, azok valóban nem fognak semmilyen üldöztetést tapasztalni. Akik viszont teljes szívvel az igazság útján járva igyekeznek élni, azok számos dologban fogják tapasztalni, hogy egyszerű hitük, Isten ígéje szerinti életvitelük miatt számos ember ellenszenvét, nemtetszését fogják kiváltani.

Krisztus is azért beszélt hosszabban erről a dologról, hogy meggyőzzön minket annak bizonyossága felől, másrészt azért is, hogy ne retentsen el minket ez az üldözés az Ő követésétől. Megváltónk ugyanis – szabad így mondani – nem árul zsákhamacskát, nem hiteget minket azzal, hogy ha Őt követjük, akkor minden szép és könnyű lesz az életünkben, mintha valami könnyed sétán vennénk részt egy erdei réten, hanem előre figyelmeztet, és felkészít minket arra, hogy ha Őt követjük, és teljes mértékben felvállaljuk azt, amit Ő tanít, és a mi életünkben meg akar változtatni, akkor sok fájdalommal, szenvedéssel kell szembenéznünk és azokat eltűrnünk. Mert az Ő követését, Testvérek, nem könnyed sétához, hanem a sportolók fárasztó, küzdelmes versenyéhez lehet hasonlítani – ahogy az apostol is teszi –, ami sok lemondással, fájdalommal, fáradtsággal jár együtt.

Mindezek után nézzük meg, hogy mit is jelent az, hogy valaki az igazságért és az igazság szerint él, hogy miféle háborúságot kell emiatt elszenvednie. A kérdést úgy is feltehetjük, hogy mit értett Krisztus ebben a boldog-

mondásban az igazság kifejezés alatt? *„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért.”* Az ige alapján most csak három választ szeretnék adni erre a kérdésre.

Először is az igazságért kifejezés jelentheti az Isten akarata szerinti életet. A Szentírás sok helyen, mint például az 1. zsoltárban a hívőket igazaknak nevezi, a hívők közösségét igazak gyülekezetének (5. v.), döntéseiket, életmódjukat pedig az igazak útjának (6. v.). Ilyen értelemben tehát Krisztus azt mondja, hogy azok, akik istenfélő módon akarnak élni, gondolataikat, cselekedeteiket, életvitelüket, idő- és pénzbeosztásukat, erejüket, mindent Isten igéjéhez akarnak igazítani, azok azt fogják megtapasztalni, hogy sokan nem fognak velük egyet érteni, sőt megvetik őket nézeteikért, bizonyos esetekben pedig támadják is őket ezért.

A 2Timótheus 3,12 még érthetőbben kifejezi ezt, figyelmeztetőleg hangzik az ige: *„De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak”*. Isten kegyelme ugyanis arra készíti a hívőket, hogy *„megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon”* (Titusz 2,12). Tehát ha mi a bűnről lemondunk, amit a világ szeret, máris kész a konfrontáció alapja. Ez az életmód sokakat zavar. Az az élet, ami eltér a többségtől, az átlagtól, az az élet, amely mellett az enyém bűnösnek, mértéktelennek, vagy más szempontból rosszabbnak tűnhet.

Aki az Isten szerinti jót igyekszik cselekedni, a szerint élni, kerüli a bűnt, sőt, küzd az ellen, mert nem akarja elfogadni azt, és nem akar beletörődni, hogy ő a bűn szerint éljen, az megtapasztalja, hogy sokaknak nem fog tetszeni az élete és véleménye. Ez az üldöztetés az igazság megélése elleni küzdelem a világ részéről. A világ küzd az igaz élet ellen, mert maga nem tud így élni. Nem annyira vallási természetű ez az üldöztetés a világ részéről, hanem a viselkedés, életszemlélet ellen emelnek szót. Mi tudjuk, hogy Isten iránti engedelmességre való törekvés áll a hívők élete mögött, de mégsem ez hangsúlyos a világ számára, hogy mi hitből akarunk élni, hanem az a tény, hogy nem azonos a mi nézetünk az övékével, a bűn által meghatározott értékrenddel, tettekkel és viselkedéssel.

Számtalan példát hozhatunk erre a mindennapokból. Példának okáért, ha valaki Isten igéje alapján nem akar házasság előtt jövődőbelijével együtt élni sem testileg, sem egy lakásban, háztartásban, azt ma már maradinak mondják. Vannak, akik már azért is furcsán néznek az emberre, mert az illető házasságban akar egyáltalán élni, nem pedig élettársi kapcsolatban. Arra pedig nem is akarok kitérni, hogy vannak olyanok, akik számára nem egyértelmű, hogy az Istennek tetsző házasság csak egy férfi és egy nő között jöhet létre. Vagy egy másik példa: ha valaki a munkahelyén becsületesen, szorgalmasan, munkatársaival összedolgozva, és nem velük versenyezve, vagy rajtuk átgázolva akar dolgozni, arra furcsán néznek, és azt mondják róla, hogy

10. BOLDOGOK AZ IGAZSÁGÉRT SZENVEDŐK

nem elég élelmes, álszent, és ezekhez hasonló dolgokkal vádolják őt. Minél kevesebb munkával, minél kevesebbekkel törődve, minél több pénzt keresni: ma sokaknak ez a szlogenje. Vagy ha valaki nyugdíjas létére nem a karrierjének, munkájának vagy hobbijának él, és nem sorozatot néz egész nap a tévében, hanem lehetőségeihez mértén és fáradságot nem kímélve gyermekei családjának segít, gyakran kinézik, hiszen nem értik, hogy miért nem magával törődik, hiszen ő egész életében dolgozott, ez most már kijár neki. Vagy ha egy kisiskolás, vagy netán egy egyetemista dolgozatírás alkalmával becsületesen akar eljárni, és nem puskázik – ahogy ezt mondani szokták –, nem les, akkor ő a buta, mert fontosabbnak tartja becsületességet, mint azt, hogy kitűnő osztályzata legyen.

Még sorolhatnám a példákat, amelyekben az a közös, hogy valaki másként akar élni, mint a többség, és ezért lenézik, megvetik vagy kibeszélik a háta mögött. Az említett példákban szándékosan olyan eseteket említettem meg, amelyek Isten igazságának követését jelentik, tehát Neki tetszőek, bár ha valaki ezek szerint él, attól még nem lesz hívő (mert nem megfordítható a dolog). Ugyanis Isten értékrendje bizonyos mértékben jelen van a keresztyén országok társadalmában, így hazánkban is, bár látjuk, hogy napjainkban ezek az értékek erőteljes támadás alatt állnak, sok nyugati országban pedig már eltűnő félben is vannak. Felhívnom a figyelmet arra is, hogy amikor valaki ezekkel az értékekkel, gondolkodásmóddal nem ért egyet, nem feltétlenül valakinek a hitét támadja, hiszen, mint mondtam, sokan nem hitből gondolkoznak így, az Igével megegyezően, hanem azért, mert a közerkölcs szerint gondolkoznak és vélekednek. Ugyanakkor a hívők ezekben a dolgokban is már nem a megszokás miatt akarnak így élni, hanem Isten ígéjének akarnak engedelmeskedni. Amikor viszont őket támadják ilyenfajta gondolkozásuk és életmódjuk miatt, akkor beteljesedik Krisztus mondása: *„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért”*, az Istent követő életért.

Hogy milyen mértékű ez az üldöztetés, azt esete válogatja. Valakit csak maradnak bélyegeznek meg, és ennyiben hagyják a dolgot. Azt mondják, hogy ez mindenkinek a magánügye, ha neki így tetszik, éljen így. Azután vannak olyanok, akik, ha tehetik, belekötnek az ilyen gondolkodású emberekbe, mert szeretnek vitatkozni és saját öngazságukat hangoztatni. Vannak olyanok, akik rossz szemmel nézik a sajátjuktól eltérő viselkedést, mivel az rossz fényt vet rájuk, a saját nézetükre és viselkedésükre. Mondok egy példát. Ha egy cégnél a többség haza szokott vinni valami apróságot a raktárból (én már hallottam nem egy ilyet), de egyvalaki nem, akkor azt az egy becsületest saját lelkiismeret-furdalásuk miatt kinézik, némelyek félnek is tőle, mert ő nem vesz részt a közös bűnben, és mi lesz, ha egyszer fény derül az egészre? Azután vannak olyanok, akik szándékosan ideológiai háborút vívnak a keresztyén gondolkozással és nézetekkel szemben, mert szerintük azok hátráltatják az emberiség fejlődését. Napjainkban ugyebár ilyen háborút vív a

nyílt társadalmat képviselő liberális gondolkozású kisebbség, akik mindent megtesznek, hogy nézeteiket ráerőszakolják másokra. Gazdasági, politikai, pedagógiai, jogi és sok másféle eszközt használnak fel arra, hogy elfogadtassák a többséggel, vagy rájuk kényszerítsék, és törvényessé tegyék saját nézeteiket (gender mozgalom, melegek közötti házasság, és más hasonlókról van szó). Ilyen ideológiai támadást az emberiség már számtalan alkalommal tapasztalt a történelem folyamán, nem új jelenségről van szó. Akik a rendszer-váltás előtt éltek, tudják, hogy miről van szó. Aki nem értett egyet a párt ideológiájával, azt gyakran nem vették fel egyetemre, nem tölthetett be bizonyos pozíciókat, és még sorolhatnánk. A támadás, üldöztetés mértéke tehát különböző lehet, de mindig számítanunk kell rá, mert a sötétség nem akarja befogadni Isten világosságát, sem azokat, akiken keresztül az Úr meg akarja jeleníteni azt ebben a világban.

Azután arról is beszélünk kell még, hogy a hívőket sokszor éri támadás azokért a mindennapi szokásaikért, cselekedeteikért, amelyek egyedül rájuk, hívőkre jellemzőek. Például Bibliát olvasnak – szándékosan fogalmazok negatívan, hogy a támadás szemszögét megértsük –, ezért elvonulnak egy fél órára a családtól. Milyen borzalmas dolog! Elvonulnak naponként fél órára a családtól. Vagy a vasárnapjukat nem kirándulásra vagy egyszerű otthonlétre fordítják, hanem eljárnak a gyülekezet közösségébe, hogy ott a testvéreikkel együtt tiszteljék az Urat. Hétköznap egy vagy több estét is a bibliaórákra fordítanak. A család pénzéből, fizetésükből a templomi perselybe dobnak bizonyos összeget, így is imádva és tisztelve Istent, és nem csak a gyerekeikre vagy hobbijukra fordítják azt. Szomorú, de néhányan jobban örülnének, ha a templomi perselypénzt inkább alkoholra költenénk, vagy más ilyen dologra. Azután állandóan Jézusról beszélnek, nincs más témájuk. Ragaszkodnak a temetések alkalmával az egyházi szertartáshoz, Isten igéjének hirdetéséhez, és „szörnyű”, de gyerekeikkel és unokáikkal kapcsolatban ragaszkodnak a kereszteléshez. Még lehetne sorolni itt is a példákat, hogy mi minden nem tetszik sokaknak a hívők életében, ami egyedül rájuk jellemző. Ezek miatt a tetteik miatt is lenézhetik és támadhatják őket. Számtalan családi veszekedés mögött ez a fajta üldöztetés áll, és itt szándékosan használom az üldöztetés szót, mert Krisztus is azt használja. A keresztyéneknek sok mindenben megvan a határozott véleményük az Ige alapján, azt igyekeznek képviselni, ami szintén sokaknak nem tetszik, hiszen nem követik vakon a többséget, hanem van véleményünk. És még sorolhatnánk az ilyen eseteket.

De folytassuk a következő gondolattal. Másodszor az igazság kifejezés ebben a boldogmondásban az evangélium tiszta tanítását, tartalmát is jelentheti, amit Jézus Krisztus jelentett ki számunkra a legtisztábban. Azaz azt a tanítást értsük alatta, ahogyan magyarázzuk Isten igéjét. Sajnos ezen a fronton is számtalan harcot kell vívnunk napjainkban is. Ugyanis amióta felragyogott az evangélium világossága Krisztusban, és az apostolok által hirdettetett,

10. BOLDOGOK AZ IGAZSÁGÉRT SZENVEDŐK

azóta számtalan tévtanító próbálja meg saját emberi tudása és kitalációi által elsötétíteni azt. Már az első századok során is támadások érték az evangélium tanítását (azt, hogy hogyan magyarázzák Isten igéjét), majd az egyházban is meghonosodtak ezek a téves igemagyarázatok, ami aztán az egyház romlásához is vezetett. A reformáció idején Isten felragyogtatta az Ő igazságát az evangélium fényében, de azóta, így napjainkban is a Sátán újabb és újabb módon támadja a Szentírás igazságát sajnos még az egyházon belül is. Itt ne csak hitetlen emberek ideológiai támadására gondoljunk, hanem egyházon belüli tévtanításokra. Nemcsak a liberális bibliakritika támadását kell elszenvednünk, amely a Bibliát egy egyszerű könyvvé degradálja, és a benne leírtakat tetszésük szerint alakíthatónak tartják, vagy éppen olyannak, amire azt lehet mondani, hogy már idejét múlt, hanem más, alantasabb támadásoktól is szenvednek a hívők. Sokan ugyanis bibliai igékre hivatkozva, fél-igazságokat hangoztatva kétségbe vonják Isten kegyelmének elsődlegességét üdvözítésünk során, és az emberi cselekedetekre és érdemekre helyezik a hangsúlyt. De nem kezdem el felsorolni a tévtanítások sokaságát, mert sose fejezném be az igehirdetést. Amikor valaki kiáll az evangélium igazsága mellett – mondja Jézus Krisztus –, az készüljön fel arra, hogy háborúságot fog szenvedni, mert üldözni fogják nézetei, hitvallása miatt. Krisztus, az apostolok, a reformátorok és gyakran az ébredés népe is elszenvedték ezeket az üldöztetéseket, amelyek nemcsak fizikaiak voltak, hanem sokféle formában jelentek meg. Példának okáért olyanokat mondtak a hívőkről az evangéliumi tanítás miatt, hogy szerintük a Bibliát másként kell értelmezni, hogy ők beképzelték és gőgösek, mert azt hiszik, hogy egyedül csak ők ismerik Istent, és ők tudják egyedül jól magyarázni az Igét. Vagy mivel nem egy tanítót, embert akartak követni, hanem Isten igéjét, ezért sokakat kinéztek, és nem fogadták be őket akár egyházon belül sem. Ebben a küzdelemben viszont az Ige a segítségünkre van, hiszen a Szentírás egyik igéje magyarázza a másikat, a könnyebben érthető igék segítenek megérteni nekünk a nehezebben érthetőket. Így arra a kérdésre, hogy mi az evangélium igazsága, a Biblia alapján tudunk választ adni. Másrészt pedig hitvallásaink is segítenek ebben a kérdésben, hogy mi az evangélium igaz értelmezése: az Apostoli hitvallás és református hitvallásaink segítenek nekünk ennek megértésében, mert lényegében véve ezek a hitvallások a Biblia főbb üzeneteit foglalják össze, és így segítenek minket ebben a harcban, hiszen a hitvallások lényegében véve összegyűjtött igék, amelyek egy-egy témával, kérdéssel kapcsolatosak. Amikor tehát Krisztus azt mondja, hogy az igazságért üldözni fogják a hívőket, akkor arra is fel akar készíteni minket, hogy ragaszkodnunk kell Isten igéjéhez, az abban leírtakhoz, azokat biblikusan kell értelmeznünk, hinnünk és megélnünk.

Végül pedig, de nem utoljára, az igazság kifejezés ebben a boldogmondásban magát Krisztust jelenti. A folytatásban Ő maga hangsúlyozza ezt, tud-

juk jól, mert Ő maga mondja, hogy aki háborúságot szenved az Emberfiáért vagy „*énérettem*” (ezeket a kifejezéseket használja), azok boldogok. Tudjuk jól, hogy világszerte élnek keresztyének, akiket ezért üldöznek, mert Krisztusban hisznek, és Krisztust Istennek vallják. Olvassuk csak el a Cselekedetek könyvét, és meglátjuk, hogy az első üldözések mögött ez állt, hogy emberek azt a názáreti ácsot, férfit, Jézust Krisztusnak és Isten Fiának, Istennek magának vallották. Ne higgyük, hogy ezek az üldözések a távoli múlthoz tartoznak, és a hátunk mögött vannak már, mert napjainkban is ugyanúgy léteznek. A Sátán, aki ezek mögött áll, sose tette le a fegyvert, sose hirdetett fegyverszünetet, hanem mindig támad, csak más-más formában és módokon. Ma is több vallás követője, különösen is a Közel-Keleten, de a világ más pontjain is, üldözi a keresztyéneket, mert nem az ő istenét, bálványát követik és imádják, hanem a Bibliában magát kijelentő Szentháromság Istent. Sajnos napjainkban, egyházunkban is többeket kinéznak gyülekezeteikből azért, mert mindig Jézusról beszélnek, és Őhöz hívnak embereket. Több hívőnek küzdenie kell gyülekezeti tagokkal, sajnos még lelkészekkel is azért, mert ők azt tartják fontosnak, hogy az emberek Jézus Krisztushoz találjanak, és Ő általa új életet kapjanak. Pedig az Ige határozottan állítja, hogy nincs üdvösség senki másban, csakis Őbenne, és Krisztus maga mondja: „*Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is*” (János 15,23). (Fontos téma ez, Testvérek, más alkalommal bővebben kitérünk rá.)

Látjuk tehát, hogy az igazság kifejezés alatt Krisztus az egész hívő életet érti, annak fontosságát hangsúlyozza, hogy mi ehhez az evangéliumi igazsághoz ragaszkodjunk még akkor is, ha érte üldöztetéseket kell elszenvednünk.

Krisztus boldogoknak mondja az igazságért üldözötteket. Röviden még erről beszéljünk, hogy miért mondja boldogoknak őket. Először is azért, mert övék Isten igazsága, övék az igazság. Már önmagában véve az is boldogság, legalábbis a hívők így élik meg, ha Isten a szívükbe világosságot gyújt, és az evangélium fénye Krisztus megismerése által felragyog számukra. Ez egy örömteli esemény bárki életében. Hiszen csak azok tudnak szenvedni az igazságért, akiké az igazság, akik elfogadták azt Istentől, akiknek hit adatik az igazságban, és akik a szerint is tudnak élni. De azok, akik megkapták Istentől ezt az igazságot, azaz Krisztust magát, azt is tudják, és ebben is boldogságuk van, hogy Krisztusban mindent megkaptak, Őbenne minden áldás a miénk. Ezért még ha szenvedni is kell érte, még ha mások megvetését is kell eltűrni, mondjuk azt, Testvérek, őszinte szívvel: nemcsak hogy megérte, hanem hogy semmiség ahhoz képest, amit Krisztusban kapunk. És ezt nem én állítom csak, hanem maga az apostol mondja a 2Korinthus 4,17-ben: „*Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk*”. Ha mérlegre tesszük – mondja az apostol – mindazt, amit Krisztusban kapunk, és mindazt, amit Érte el kell szenvednünk, akkor egyértelművé válik, hogy a mérleg azt fogja mutatni, hogy a szenvedés könnyű, és Is-

10. BOLDOGOK AZ IGAZSÁGÉRT SZENVEDŐK

ten minden mértéket meghaladó ajándékai és áldásai bizonyulnak nagyobbak, súlyosabbnak.

Ezt a boldogságot fejezi ki Krisztus az igevers második felében azzal a kifejezéssel, hogy „*boldogok..., mert övék a mennyeknek országa*”. Mert itt a mennyeknek országa nemcsak az örök életet jelenti, nemcsak erről van szó, hanem arról is, hogy Krisztus által minden áldás a miénk, és minden áldásban: kegyelemben, bűnbocsánatban részünk van Őmiatta. A mennyek országában lenni ezt jelenti. (Mivel erről korábban már szoltam, és majd még a következő igehirdetésben még szeretnék, ezért nem részletezném ezt a boldogságot tovább.) Inkább az Ige azon kérdésére szeretném a figyelmünket irányítani, hogy igazat tudunk-e adni Istennek ebben a boldogmondásban. Elhisszük-e, hogy nagyobb boldogság Vele élni, akár még szenvedve is, és a mennyek országa örökösének lenni, mint az, hogy a világ tapsoljon nekünk, és békén hagyjon minket? Elhisszük-e, hogy a szenvedések közepette is Isten boldogokká tudja tenni a hívőket, minket? Ragaszkodunk-e mi úgy Isten igazságához, és igyekszünk-e úgy a szerint élni, hogy közben felvállaljuk a világ megvetését, lenézését, rágalmait, és ha kell, bántásait is? Krisztus ebben akar minket megerősíteni, és abban, hogy ne a nyugodt földi életet tartjuk az igazi boldogságnak, hanem a Vele való személyes kapcsolatot hit által, még hogyha ezért esetleg szenvednünk is kell. Őbenne van a mi békességünk minden üldöztetés és szenvedés közepette is, ezért Krisztus ebben a boldogmondásban ismét magához irányít, hívogat, és azt mondja: engem keress, énhozzám ragaszkodj, és hozzám fordulj harcaidban erőért, hozzám legyél hűséges a támadások közepette is, mert énnálam erő, vigasztalás, boldogság, örök élet van. A Szentlélek Isten vezessen minket újból és újból Őhozzá, és erősítsen meg ilyenfajta harcainkban.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, dicsőítünk és magasztalunk azért, hogy amikor kijelented nekünk ezeket a boldogságokat, és azt mondd a Tiéidről, hogy boldogok, ez nemcsak egy hipotézis, nemcsak egy feltevés, hanem valóság és tény, mivel Te Szentlelked által ezt adod és munkálsz a mi szívünkben, életünkben. Dicsőítünk és magasztalunk Téged, hogy időt álló ez a boldogság, nemcsak azért, mert minden nap érvényes, hanem mert már sok generációnak adatott, és nem adatik más az utánunk jövőknek sem. Ugyanakkor ez a boldogság olyan, amely ellenáll minden támadásnak.

Köszönjük, hogy erre világítottál rá az Igében is, hogy a háborúságot szenvedők is Tebenned igazán boldogok lehetnek, mert Te a miénk, és mi a Tieid lehetünk. Urunk, szeretnénk ezt mi is így nemcsak gondolni, hanem hinni, remélni, különösen is akkor, amikor megtapasztaljuk, hogy mit jelentenek ezek az üldöztetések, még hogyha esetleg csak gyengébb és erőtlenebb formáiban is éljük meg ezeket. Szeretnénk örömmel átélni mit jelent az, hogy

valóban miénk a menny, és valóban Te a miénk vagy. Szeretnénk ennek valóságát tapasztalni és Téged dicsőíteni akkor is, amikor szidalmaznak, rágalmaznak minket, miközben jót akartunk tenni, és a Te törvényedet akartuk cselekedni.

Könyörgünk, bocsásd meg, amikor nem az igazságért gyaláznak minket, hanem bűneinkért, és kérünk segíts, hogy ne mentegessük ilyenkor magunkat, és ne hitegessük, hogy mindig nekünk van igazunk. De amikor mégis Téged követve történik mindez, adj türelmet és erőt elhordozni, és a Te szabadításodra várni, nem panaszkodni, hanem ahogy korábban kijelentetted: szelídeknek lenni, békességre igyekezni, és tiszta szívűeknek maradni.

Urunk, annyi mindent ki tud belőlünk váltani a fájdalom, a megvetés, a szenvedés, kérünk, óvj meg bennünket mindezeketől a bűnöktől, segíts, hogy ne engedjünk ezeknek a kísértéseknek, hanem egyedül Hozzád ragaszkodva maradjunk meg a jó cselekvésében. Köszönjük az evangélium világosságát, tanítását, amelyet felragyogtattál a Szentírásban, és azóta is az egyházban megőrizted a tiszta tanítást, az evangéliumot. Segíts, hogy mi se mondjunk le róla valami divatos koreszméért, vagy éppen valami szépnek és jónak hangzó, keresztyéninek tűnő tévtanításért, ami féligazságokat tartalmaz, de ellentmond az apostolok és reformátorok által megértett igazságnak. Segíts, hogy mi magunk se gondoljuk másként az Igét, Te legyél a mi tanítómesterünk, és adj alázatot, hogy Igéd vezessen bennünket, és az legyen fontosabb számunkra, mintsem saját elképzeléseink, vagy éppen miáltalunk kialakított világnézetünk az élet dolgairól.

Könyörgünk, hogy ne mondjunk le a Te személyedről. Segíts mindig Hozzád ragaszkodni, és egyedül Téged látni minden erő, vigasztalás és kegyelem forrásának, mind a vétségek közepette, mind az engedelmisségben. Köszönjük, hogy Te magad vagy, aki munkálsz ezt a boldogságot. Add kérünk, hogy ezekben a nehéz időkben is elhiggyük ezt, hittel elfogadjuk, megtapasztaljuk, mit jelent boldognak lenni akkor, amikor korlátozva kell élnünk, vagy éppen egy vírus fenyegeti életünket.

Könyörgünk, hogy az evangéliumnak az említett világossága ragyogja be hazánkat, add, hogy minél többen Hozzád térjenek, újjászülethessenek, megtérhessenek bűnös életükből, Téged követve. Könyörgünk népünk vezetőiért, áldd meg az ő döntéseiket, Szentlelked által vezesd őket. Könyörgünk az orvosokért, ápolókért, egészségügyben dolgozókért, mindenkiért, aki küzd a jelenlegi állapotok megszüntetéséért, de a szabadítást, Urunk, Tőled várjuk és kérjük is, mert Te vagy a minden szabadítás Istene.

Áldj meg bennünket, kérünk, családjaink körében, segíts tanulnunk az igazság szerint élni, még hogyha ez nehéz is, még hogyha ez sok konfliktushoz is vezet.

Hálát adunk azért, hogy magad vagy, aki megígérted, hogy velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*”, számunkra ez az igei vezettetést,

10. BOLDOGOK AZ IGAZSÁGÉRT SZENVEDŐK

az engedelmességre való indítást, akaratunk és szívünk megváltoztatását is jelenti. Köszönjük, hogy számunkra Te magad lehetsz a reménység. Így szeretnénk dicsőítve Téged magasztalni minden jó cselekedettel, hitünkkel egyen-egyenként, szeretteink, gyülekezetünk körében is.

Maradj velünk így, kérünk, kegyelmeddel, és munkáld mindezeket Krisztusért, szent Fiadért!

Ámen.

390. ének

Luther M.(?) Wittenberg, 1529.

E- rős vár a mi Is- te- nünk, Jó
Ha ő ve- lünk, ki el- le- nünk? Az
fegy- ve- rünk és paj- zsunk,
Úr a mi ol- tal- munk. Az
ős el- len- ség Most is ül- döz még, Nagy
a se- re- ge, Csa- lárd- ság fegy- ve- re;
Nincs i- lyen több a föl- dön.

2. Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar eles-
nénk; :/: De küzd értünk a hős vezér, Kit Isten rendelt
mellénk. Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az, Isten
szent Fia, Az ég és föld Ura, Ő a mi diadalmunk.

3. E világ minden ördöge Ha elnyelni akarna, :/:
Minket meg nem rémítene, Mirajtunk nincs hatalma.
E világ ura Gyúljon bosszúra: Nincs ereje már, Reá
ítélet vár: Az Ige porba dönti.

4. Az Ige kőszálként megáll, Megszégyenül, ki
bántja; :/: Velünk az Úr táborba száll, Szent Lelkét
ránk bocsátja. Kincset, életet, Hitvest, gyermeket
Mind elvehetik, Mit ér ez ő nekik? Miénk a menny
örökre.

Luther Márton, 1483–1546.